

til Disposition som den af mig beregnede. Det er nemlig ikke min Plan hvert Aar at udbetale disse 3,700,000 Kr. til deres Ejere, men jeg ønskede, at de, i alt Fald for saa vidt den paagældende ikke forlangte at faa disse 10 Kr. kontant udbetalt, skulde indestaa i en Stats-Spare- og Forsørgelsesanstalt. Spareklassen skulde være for alle, men Forsørgelsen kun for arbejdsudnyttede. Og jeg skal i Korthed sige, at de Beløb, der maatte blive tilbage af Brændevinsindtægten, vilde jeg have anvendt som Tilskud til de Indstud, de paagældende selv have gjort gennem de af dem indsatte Beløb af 10 Kr. aarlig. Det vilde komme til at dreje sig om en overordentlig stor Sum, men om en saadan Sum, at bort nuværende Fattigvæsen i Løbet af en ikke meget lang Aarrække herigennem vilde kunne betragtes som en Saga og Alderdoms-understøttelsen som bortfalden. De, der dog, uden at være indtraadte i den Forsørgelse, der fremstaar af denne Kasse gennem Statens Tilskud til hans eget Tilskud, skulde være Ejere af alle de Indstud, han selv havde gjort gennem de 10 Kr. aarlig. Ogsaa skulde der aabnes Udgang til, at frivillige yderligere Indstud i Spareklassen kunde finde Sted, og Statens Tilskud skulde staa i Forhold til de saaledes gjorte samlede Indstud, men falde tilbage til Anstalten til ny Fordeling, naar vedkommende døde uden at være traadt i Forsørgelsesstand, saa at de efterladte da kun erholdt de gjorte Indstud med Renter. I øvrigt har jeg fremsat nærmere en Plan til en saadan Stats-Spare- og Forsørgelsesanstalt i 1889, om hvilken den afdøde Indenrigsminister her udtalte, at naar man en Gang kom til, naar vi havde faaet den Alderdomsunderstøttelseslov, der den Gang arbejdedes paa, og kom til at indrette en virkelig Alderdomsforsørgelse med Selvhjælp, forjente den af mig fremsatte Plan den nøjeste Overvejelse. De Herrer vide jo bedst, at man ikke kom til at tale om det siden, og jeg mente selv den Gang, at det vist vilde være mange Aar, naar den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov først var kommen, inden man kom dertil. Men der har jo dog i den senere Tid i Tinget rejst sig Stemmer for, at man ogsaa burde tænke paa at komme til en frivillig Forsørgelse ved egne Indstud, en Folkeforsikring, og jeg mener da, at det vilde være den fortræffeligste Maade at faa det paa, idet der virkelig kunde blive en sand Forsikring uden en Folkeforsikrings Akilleshæl, nemlig den, at der ugentlig skal optræves disse smaa Præmier; efter min Plan vilde der kun blive at indbetale af Statskassen de 10 Kr. hvert Aar, saaledes at al Opkrævning bort-

falbt. Gj heller vedkommendes frivillige Tilskud ud over de 10 Kr. skulle optræves, dem maatte han selv indbetale. Seg veed, at her ikke er Stedet til at komme ind paa Detaillerne i denne Ordning; thi selv om Planen staaar i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, ligger den dog lidt fjernere fra selve Loven end tilstedeligt. Seg vil derfor standse her, idet jeg udtrykkelig forbeholder mig enten alene eller i Forening med andre Medlemmer, som dele mit Syn paa denne Sag og vilde slutte sig til mig, til sin Tid at fremsætte et detailleret Lovforslag i den paagældende Retning. Men inden dette maatte ske, og inden vi altsaa kunne komme til en virkelig Drøftelse af dette efter min Mening overmaade bethydningsfulde Spørgsmaal, vil jeg paa det nærværende Tidspunkt kun anbefale Tinget og den høje Regering at overveje, om det ikke vilde være rigtigt i alt væsentligt ikke at benytte en mulig indkommende forhøjet Brændevinsafgift som Kompensationsobjekt for Told paa almindelige Forbrugsartikler. Jeg gør dette ganske uafhængig af det Projekt, som jeg før kortelig antydede, fordi jeg som uviklet hverken anser en saadan Anvendelse for hensigtsmæssig eller gavnlig og heller ikke for fuldt retfærdig; men hvis jeg faar Medhold i mine Betæneligheder, vil der unægtelig være tilvejebragt en Situation, under hvilken Spørgsmaalet om delvis eller endog fuldstændig Skattefrihed for et saadant maadeholdent Brændevinsforbrug og for Resten høj Beskatning kunde blive gjort til Genstand for en Drøftelse i denne Sal.

Inden jeg slutter, kunde jeg ønske at tilføje, at ihvorvel jeg altsaa ikke er stemt for at bruge Brændevinsskatten som Kompensation for Toldnedsettelse paa andre Artikler, kunde jeg dog tænke mig, hvis vi ikke kunde faa Rattet olden nedjat eller affattet paa anden Maade, at jeg kunde gaa med til, at en Del af Brændevinsskatten bliver brugt dertil. Rattetolden drejer sig jo om $1\frac{3}{4}$ Million Kr. om Aaret. Jeg tror for det første ikke, at der er nogen Told, som gaar saa langt ned i Befolkningen som Rattetolden, fordi der ikke er nogen Forbrugsartikel, som jævnfides med Brændevin gaar saa langt ned som Kaffe; dernæst kan jeg ikke give Flertallet i Toldkommissionen Ret i, at en Toldnedsettelse af $12\frac{1}{2}$ Ore pr. Bund Kaffe ikke skulde blive af synderlig stor Betydning for Befolkningen. Endelig er det bekendt, at Kaffe er Brændevinsens energiske Fjende, saaledes at man andre Steder har ment at kunne spare, at i samme Forhold som Kaffebrugen tog til, tog Alkoholforbruget af. Jeg kunde altsaa tænke mig, at